

Jaskyňa Osudu

diel tretí

Hlboko pod mestom v temných útrobach dobre ukrytých pred zrakmi bežných ľudí sa nachádzalo Podsvetie. Tvorili ho ulice, domy a celé paláce, dávno pohltené zemou. Bolo to sídlo pochybných živlov, nebezpečných cechov, pašerákov a hrdlorezov.

Malé lietajúce svetlo premietalo na steny tieň muža a ženy ako práve prechádzali tmavou jaskyňou.

„Takže takto si strážia svoje územie?“ spýtal sa Rog. Všimol si, že všade sú červené značky, čo znamenalo, že toto územie patrí Červeným Tieňom.

Eli len mykla plecami.

„Nezdá sa mi to,“ sťažoval sa Rogén. „Je tu až príliš ticho.“

„Nerozprávaj toľko,“ odbila ho hnedovlasá žena. Držala jednu ruku na vrhačskej dýke za opaskom.

Jaskyňa sa otriasla. Čosi zavrzgalo, takmer ako stará brána. Ozvalo sa rinčanie reťaze.

Zo stropu spadli z oboch strán mreže a lapili dvojicu na mieste. Nebolo úniku.

„Čo to?“ prekvapil sa Rog. Chytil mreže a zamykal nimi. Vôbec sa nepohli.

Eli ukázala pred seba do tmy. „Niečo sem ide.“

„Kde? Nič nevidím?“ Vďaka poletujúcemu svetielku videl len pár krokov pred seba.

„Buď ticho a počúvaj.“

Rogén nastražil uši.

Niekoľko k nim kráčal. Tvrdé kroky sa ozývali chodbami.

Na svetlo vstúpili muž a žena. Chlap držal natiahnutú kušu aj so šípom. Vyzeral ako bežný darebák.

Žena mohutnej a pevnej postavy zvierala rukoväť meča za opaskom očividne pripravená tasiť. Jej krátke hrdzavé vlasy pripomínali kefu na topánky. Na nohách mala obuté poriadne ťažké kožené bagandže. Svojim výzorom vzbudzovala rešpekt.

„Ale, ale, ale,“ prehovorila hrubým hlasom. „Koho to tu máme?“

Eli zamávala papierom cez mreže. „Máme povolenie. Tu je.“

Mohutná žena ho schmatla. Chvíľu do neho pozerala pod tlmeným svetlom. „Aha, aha,“ prikývla. „Takže vás posiela Peťko Kotov?“

„Iba jeden,“ vyhrkol Rogén.

„Čo jeden?“ zagánila na neho žena.

Eli do neho štuchla laktom. Rogén pochopil a ostal radšej ticho.

Žena s ryšavou kefou na hlave pokračovala: „Takže ty budeš, dievča moje, asi Eli. A tento

záprdok je Rogén.“

„To sme my,“ súhlasila Eli.

„Ehm,“ odkašľal si Rog. „Záprdok?“

„A čo iné?“ zamračila sa na neho mohutná ženská. „Videl si sa niekedy? A nemudruj lebo tuto môj spoločník ti urobí novú dieru keď ťa prestrelí kušou.“

Eli ho nenápadne kopla do členku, aby bol ticho.

Rog teda mlčal.

„Veď preto,“ pokračovala žena. „Ja som Kefa,“ ukázala na svoje vlasy. „Asi chápete prečo.“

„Teší nás,“ riekla Eli.

„A teraz k veci. Čo tu chcete? Máte síce povolenie, ale čo ma po tom? Kováč Peter s vami nie je a nemáte žiadnu rudu.“

„Nemáme,“ súhlasila Eli. „Ale máme niečo lepšie. Vieme, kto kradne vašu čiernu rudu.“

„Ale ba?“ spýtala sa neveriacky Kefa.

„Skutočne,“ vysvetľovala Eli. Medzi mrežami sa začínala cítiť trochu stiesnene. „Máme dôkaz. To my sme našli rudu, ktorú ukradli Petrovi. A s ňou sme našli aj dôkazy o tom kto to urobil.“

„Hm,“ zamyslela sa Kefa. „Mreže hore!“ zakričala.

Jaskyňa sa zatriasla.

Mreže sa zdvihli a stratili sa v strope.

„Svetlo!“ skríkla.

Celá chodba sa rázom rozžiarila. V stenách boli uložené akési kamene, ktoré sa jednoducho rozsvietili, takmer ako olejové lampy.

Až teraz sa ukázalo, že v jaskynnej chodbe je celá skupina po zuby ozbrojených darebákov. Doteraz sa skrývali v tme.

„To je moja družina,“ pochválila sa Kefa. „Strážime naše chodby. Vedeli sme o vás od momentu, kedy ste vkročili na územie červených.“

„Úf,“ vydýchol si Rogén. Uvedomil si, že veľmi ľahko mohol skončiť prešpikovaný šípmi ako ihelnička. Vôbec nevedel, že v tejto chodbe je ich toľko. Narátal ich cez tucet.

Kefa vrátila povolenie hnedovlasej Eli. „Tu máš.“

„Ďakujem.“

„Teraz poďte so mnou,“ vyzvala ich. „Ak skutočne máte dôkazy tak bude všetko v poriadku. Ak ich nemáte tak,“ prstom si akože podrezala hrdlo, „skončíte zle. Rozumeli ste?“

Eli okamžite odpovedala: „Áno.“

Rog tomu nerozumel. Prečo bola tak pokorná? Nikdy si neodpustila nijakú poznámku a vždy prejavovala dominanciu. Teraz sa tvárila poslušne a nevinne ako šteňa.

„Uvoľnite cestu!“ kričala Kefa.

Muži z jej družiny sa rozostúpili. Ako okolo nich prechádzali neodpustili si zvedavé pohľady.

Prešli spleťou chodieb až sa dostali na miesto, ktoré vyzeralo takmer ako malé námestie prepadnuté pod zemou. Fakle, sviece a žiarivé kamene poskytovali dostatok svetla. Na opačnom konci stál akýsi starý krivý chrám poznačený zubom času.

V niekoľkých drevených stánkoch predávali obchodníci zbrane ako dýky, kuše a meče. Prekvapivo sa tu pohybovalo celkom veľa ľudí. Keby toto miesto nebolo ukryté v hĺbinách tak by jeden povedal, že to je celkom normálna časť mesta, aj keď trochu schátraná.

„Kam ideme?“ spýtal sa Rogén ako sa pozeral zo strany na stranu. Jeho malé svetlo letelo poslušne za ním.

„Tam,“ odvetila Kefa a ukázala na chrám.

Eli zase nemohla spustiť oči z jedného stánku kde si všimla vystavené všemožné druhy nožov a dýk. Už na prvý pohľad odhadla, že niektoré sú majstrovské kusy.

„Páčia sa ti?“ spýtal sa jej Rogén.

„Sú drahé,“ odpovedala mu. „Možno niekedy.“

„Ha?“ ozvala sa Kefa. „Máš rada nože?“

„Áno.“

„Hentie sú drahé,“ pokračovala statná žena. „Ale zaostríš s nimi aj vlas. Idú do ľudského mäsa ako žeravá čepeľ do masla. Ver mi. Viem o čom hovorím.“

Už len z tej predstavy sa Eli rozžiarili oči. „Nože sú moja vášeň.“

„Tak si nejaký kúp,“ navrhla Kefa.

„Nemám za čo.“

„Tak smola. Zadarmo nie je nič.“

To už prichádzali pred chrám. Masívne dvere boli otvorené.

Aj keď boli steny chrámu z vonku staré a krivé, vnútro sa zdalo byť až podozrivo rovné, čisté a nové. Niekoľko ľudí si dal námahu opraviť to tu. V rohoch horeli fakle, ktoré vrhali do vstupnej sály mihotavé svetlo. Vysoké piliere podopierali kopulovitý strop. Nikde však nebolo ani nohy.

„Hej!“ zakričala Kefa. „Azan!“ Jej hlas znel mohutne a odrážal sa od stien. „To som ja!“

Kefa! Niekoho tu mám!“

Zaškrípali dvere. Dnu vošiel starší zhrbený muž vo vyťahanom a vyblednutom rúchu. Riedke šedé vlasy, hlboké vrásky a zamračený pohľad z neho robili hotového mrzúta.

„Čo chceš?“ spýtal sa. „Som ti hovoril, že mám veľa práce.“

Kefa na neho ukázala, aby ho predstavila: „Tak toto je náš správca.“

Starý muž prikývol. „Veru tak. Som správa Azan Futyn.“

„Tento záprdok je...“ veľká žena sa odmlčala. „Ako sa voláš?“

„Som Rogén.“

„Veď vravím. Záprdok. No a toto dievča je Eli.“

„Dobre a čo?“ spýtal sa Azan. Zamračene si dvojicu prezeral. Tváril sa, akoby ho vyrušili pri večeri.

„Nesú nejaké dôkazy o tom kto kradne našu čiernu rudu,“ vysvetlila Kefa. „Posiela ich Peťko Kotov.“

„A prečo nie len jeden?“ opýtal sa starec Azan Futyn.

Rog sa pobavene uškrnul.

Kefa bola očividne zmätená. „Čo zase jeden, či čo?“

„Ale nič,“ mávol rukou Azan. „Ak máte naozaj dôkazy tak poďte so mnou do pracovne.“ Po týchto slovách venoval pohľad ryšavej žene s mečom za opaskom. „Môžeš ísť, Kefa. Nechaj to už na mňa.“

„Budem hneď vonku, keby niečo, tak ma zavolaj.“

„Dobre, dobre. Chod' už.“

Kefa odišla von z chrámu.

Starý Azan si pozrel poletujúce svetielko, ktoré sa vznášalo okolo Rogéna. „Odkiaľ ho máš?“

„Dal mi ho jeden mužík na úrade,“ odpovedal.

„Len tak?“ vyzvedal správca. „Je drahé ako šľak.“

„Len tak.“

„Aha,“ odsekol nedbalo starec. „Tak teda, čo máte? Aké informácie nesiete?“

Eli vytiahla kus papiera, ktorý našla na stole v strážnici predošlú noc. „Toto.“

„Ukáž sem.“

„Síce sa to tam nepíše,“ začala rozprávať Eli, „ale čiernu rudu ukradli vyšetровatelja. Tento papier mal jeden z nich na stole. Chceli rudu predat'.“

„Áno, áno,“ hovoril Azan Futyn ako čítal papier. „Ale ako viem, že je to pravé? Mohol to napísať ktokoľvek.“

„Je to pravé,“ uistila ho Eli. „Našli sme v strážnici čiernu rudu a vrátili ju kováčovi.“

„Hm,“ zadumal starec Azan a pozrel mladej hnedovlasej žene do očí. Jeho pohľad bol hlboký a temný ako dno studne. „Tak mi povedz, kde našli mŕtveho vyšetrovateľa.“

„V jeho pracovni za stolom na stoličke s bodnou ranou na hrudi. Sama som ho zabila.“

„Správne,“ súhlasil Azan. „Chceli to utuľtať, ale my sa dozvieme všetko. Hovoríš pravdu. Túto informáciu vieme len my, pár ľudí zo stráže a samozrejme páchatel', čo si v tomto prípade ty.“

Eli súhlasne zakývala hlavou. „To som ja.“

Starec pokračoval: „Ale nevedeli sme kto kradne rudu. To nám bola záhada aj napriek tomu, že máme informátorov.“

„Lebo to robila samotná mestská stráž.“

„Podťe do mojej pracovne,“ vyzval ich starý Azan. „Podťe. Tam sa porozprávame.“

Azan Futyn sedel vo veľkom pohodlnom kresle za stolom na ktorom horeli hrubé sviece. Eli a Rog sa zase uvelebili na malých drevených stoličkách na opačnej strane. Všade v pracovni sa kopili celé hromady kníh, akoby ich sem niekto neustále nosil, no nikto ich neukladal na miesto. Tu a tam sa povalovali papiere a zvitky.

„Takže,“ spustil starý šedivý muž. Jeho kreslo bolo vyššie a tak sa na dvojicu pozeral z vrchu. „Ospravedlňte ten neporiadok, ale práve si to tu takpovediac reorganizujem. Ale k veci. Mám otázku.“

„Sem s ňou,“ riekla pohotovo Eli.

„Prečo?“

„Čo prečo?“

„Veď vy viete,“ povedal s vážnosťou Azan.

„Ehm, naozaj neviem.“

„Prečo ste pomohli kováčovi? Prečo ste išli do strážnice? Čo z toho máte? Nebola predsa vyhlásená žiadna odmena. Kto by toto urobil?“

„Eh, no...“

Azan buchol po stole. „Nikto tieto veci nerobí zadarmo a ani za dobré slovo. O čo vám ide?“ Luskol prstom a dvere do pracovne sa zabuchli. „Ak sa mi nebude odpoveď páčiť, tak toto miesto bude posledné, ktoré v živote uvidíte.“

Eli cítila, ako jej začína búchať srdce. Mala by do neho vrhnúť dýku? Ale ako sa potom odtiaľto dostanú? Vonku čakali desiatky Červených Tieňov. Čo by mu mala povedať? Že hľadajú ako sa dostať do Jaskyne Osudu, ktorú vlastní samotný Červený Mág?

Rogén si zachoval chladnú hlavu: „Veru zadarmo,“ povedal celkom pokojne. „A ten dôvod

je taký, že si chceme vybudovať meno v správnych kruhoch. No a preto treba riskovať a odlišiť sa od ostatných. Veruže kto by to robil len za dobré slovo? Len ten, kto má ambíciu dostať sa vyššie. Urobili sme dobrú prácu, alebo nie? Je tam dôkaz, alebo nie?“

„Hm,“ premýšľal Azan a svojím hlbokým pohľadom si ich prezeral. Pohladkal sa po brade a potom sa pohodlne oprel v kresle. „Dobre,“ prikývol. „Dobre, dobre, dobre. Toto sa mi páči. Máte odvahu.“

„Nebaví ma žiť ako chudák,“ pokračoval Rog. Sedel celkom uvoľnene a rozprával s kľudom, akoby bol v krčme s kamarátom a nie v sídle obávaných Červených Tieňov. „Robiť pre bohatých, ktorí nás okrádajú je nočná mora. Chcem viac. A je mi jedno ako to docielim.“

„Výborne,“ hovoril Azan. „Ale je tu ešte jedna vec.“

„Aká?“ opýtal sa Rog.

Eli ostala prekvapená s akou ľahkosťou rozprával. Teraz bola skutočne vďačná za to, že sem prišla s ním. Sama by si asi neporadila a určite by len bľabotala.

Starý Azan pokračoval: „Vykonáme malú skúšku. Snád' pochopíte, že musíme byť obozretní.“

„Súhlasím.“

„Aj ja,“ doplnila Eli.

Azan Futyn vstal z kresla. Obišiel stôl a prešiel k dverám. Otvoril ich a nazrel von do vstupnej sály. „Kefa!“ zakričal. „Kde si? Kefa!“ Potom vyšiel tesne za prah dverí. Prišla k nemu mohutná žena. O niečom sa potichu zhovárali.

Eli sa zatiaľ naklonila k Rogovi a pošepkala mu: „Musíme zistiť kde je tá jaskyňa. Niekde to tu bude.“

„Ale ako?“ opýtal sa šepkom. „Je tu asi sedem tisíc kníh. Ako vieme, že to je tu?“

„Podľa mňa je toto ich jediný archív,“ odvetila Eli potichu ako myška.

Rog jej odpovedal tak, že kládol dôraz na každé slovo. „Sedem. Tisíc. Kníh.“

„Veď dobre,“ odfrkla. „Musíme niečo vymyslieť.“ Obzrela sa cez rameno. Starý správca sa pred dverami zhováral s Kefou. Ich slová nevedela zachytiť. Počula len nezrozumiteľné trepanie. „Čo urobíme?“ spýtala sa náhlivo Eli.

Rogén mal toho plné zuby. Rozhodil rukami a z nedbanlivosti sa posunul na stoličke. Omylom buchol do kopy naukladaných kníh. Tie popadali kade tade. Jedna sa náhodne otvorila. Rýchlo ju chytil, ani sám nevedel prečo.

Eli sa k nemu naklonila a pozrela do knihy. „Ti šibe?“ spýtala sa len tak do pléna.

Presne tam bolo napísane, kde sa nachádza jaskyňa osudu. A to rovno veľkými písmenami. Obaja si vymenili prekvapené pohľady. Eli si rýchlo vryla do pamäti čo sa tam píše a hneď sa otočila. Všimla si však, že starý správca Azan a Kefa práve dohovorili. „Rýchlo to zahod’,“ riekla

náhle, akoby išlo o život.

Rog v panike hodil knihu na kopu.

„Čo sa to stalo?“ spýtal sa Azan Futyn len čo vošiel do miestnosti. Všimol, si, že jedna kopa kníh sa zrútila na podlahu.

„Posunul som sa so stoličkou,“ začal vysvetľovať Rogén. V jeho hlase nebol ani náznak zaváhania. „A omylom som drgol do tej kopy. Hneď to napravím.“

Eli sedela ako prikovaná. Od stresu jej prišlo zle. Musela sa ovládať, aby rukou nestískala stoličku, lebo by ju snád' aj zlomila.

„Nechaj to tak,“ odbil ho Azan. „Pod'ťe von. Ihneď. Vykonáme našu malú skúšku.“

Obaja teda vstali a nasledovali šedivého správcu von.

Vonku na podzemnom námestí sa zbehli desiatky Červených Tieňov. Niektorí mali tváre zahalené kapucňami.

Mohutná žena Kefa tam privliekla nejakého zviazaného muža. Podľa rovnošaty patril k mestskej stráži. Podkopla mu nohy a spadol tvrdo na kolená. Bol to ešte mladík, ktorý sotva prekročil prah dospelosti. Z očí mu sršal strach.

„Toto je,“ spustila ryšavá Kefa, „nejaký niktoš z mestskej stráže. Chceli sme z neho vymlátiť nejaké informácie, ale teraz nám je zbytočný.“

Pridal sa zhrbený starec Azan Futyn: „Jeden z vás ho teraz zabije. Pred zrakmi Červených Tieňov.“ Pohl'adom si premeral Eli. „A urobíš to ty,“ ukázal na hnedovlasú ženu.

„Eh, prečo?“ prekvapila sa. Všetky tie pohľady hrdlorezov ju znervózňovali. Pripadala si ako nahá.

„Lebo som povedal,“ odbil ju Azan Futyn.

Slovo prevzala Kefa a zakričala: „Všetci sa pozerajte! Zapamätajte si tváre týchto dvoch!“

„O čo tu ide?“ spýtala sa Eli naliehavo.

„Zabi ho,“ nakázal jej starý Azan. „Dozvieš sa.“

„Urobím to ja,“ navrhol Rog.

„Nie, nie, nie,“ nesúhlasil Azan. „Urobí to ona.“

Eli vytasila dýku. Zdrapila toto mladého muža za vlasy. On na ňu hľadel ako zviera chytené v pasci. Okrem toho na ňu pozerali desiatky členov vražedného cechu.

Podrezala mu hrdlo ako svini na bitútku. Ten chudák chvíľu chrčal ako mu krv stekala po krku. Potom spadol tvárou na zem. Chvíľu sa mykal a lapal po dychu. Prestal sa hýbať. Bolo po všetkom. Ostala pod ním len červená kaluž.

„Divadlo sa skončilo!“ zakričala Kefa. „Odpracte ho!“

Dvaja muži zobrali telo a odniesli ho preč. Ostatní sa rozišli, aby sa venovali zase svojim záležitostiam.

„Dnu,“ prikázal Azan Futyn. „Vrátíme sa dnu.“

Vrátili sa do vstupnej siene chrámu. Eli sa oprela o mohutný stĺp. Triasli sa jej kolená.

„Čo to malo byť?“ spýtala sa.

„Ach,“ mávol nedbalo rukou starec Azan. „Bola to skúška, či náhodou nepatríte k mestskej stráži.“

„A patríme?“ dožadovala sa Eli.

„To, že ešte žiješ, by ti malo stačiť ako odpoveď.“

Rogén sa zatiaľ držal na uzde aj keď sa mu z tej chladnokrvnej vraždy robilo nevoľno. Tváril sa tak nenápadne a bez emócií ako len dokázal. „Takže sme prešli skúškou a teraz čo?“

„Teraz vás Kefa odvedie preč z nášho územia,“ vysvetlil Azan Futyn. „A nezabudnite, že veľa Červených Tieňov pozná vaše tváre. Nezabudnite na to. Odteraz uvidíme každý váš krok.“

Mohutná žena s mečom za opaskom sa pridala: „Tak sa pohnite. Nemám celý deň. Pohni sa ty záprdok,“ strčila do Rogéna. „A ako povedal náš správca. Vieme o vás. Sledujeme vás. Nikomu ani muk o tom čo sa tu stalo.“

Odviedla Eli a Rogéna von z chrámu. Na námestí sa k nim pridalo niekoľko zahalených osôb s kušami a dýkami.

Kráčali temnou chodbou. Jediný zdroj svetla bol Rogénov poletujúci chumáč.

Steny jaskyne sa otriasli. Reťaze zarinčali a zo stropu spadli mreže. Rog a Eli sa im len tak tak uhli.

Ryšavá Kefa im zakývala, priložila si prst na pery ako znak mlčania. Potom sa otočila a stratila sa v tme. Ozývali sa len kroky tvrdých topánok.

Obytná štvrť Kvartiel bola neskoro v noci poloprázdna. Ľudia už spali, alebo zapadli do krčiem. Ulice ožarovalo len pár olejových lúč. Tu a tam prešiel nejaký zabudnutý chodec.

Eli snáď nebola nikdy tak rada, že sa dostala z Podsvetia ako dnes. Celú cestu nič nehovorila. Naschvál zvolila východ, ktorý ústil v obytnej štvrti, lebo bol jednoducho najbližšie a ona chcela byť z podzemia čím skôr vonku.

„Si v poriadku?“ spýtal sa jej Rog.

„Hej,“ odsekla Eli.

„Čo budeme robiť? Ideme na jedno do Brlohu?“

„Nie.“

„Prečo?“ spýtal sa ako zahli z jednej ulice do druhej. Táto bola trochu rušnejšia, lebo sa tu nachádzalo niekoľko hostincov a lacných ubytovní.

„Lebo nie.“

Rog jej položil ruku na plece. „Ale no tak. Musela si to urobiť. Keby to neurobíš, zabili by nás.“

„Viem,“ povedala Eli. „Bola to vražda.“

„Veď už si zabila predtým, či nie?“

Ona mu venovala pohľad. V očiach niesla smútok. „Ale toto bolo bezdôvodné a hnusné. Stále vidím strach v jeho tvári.“

„Vybrali si teba,“ hovoril Rog, „lebo si bola očividne nervózna. Aj ja som si to všimol.“

„Lebo sú to Červené Tiene,“ odpovedala mu Eli. „Teba zachránila neznalosť. Donedávna si o nich ani nepočul.“

„No a?“

„Vidíš akí sú. Nemajú problém zabiť, alebo niekomu zničiť život. Majú nás v hrsti.“

„Ale prosím ťa,“ odvetil len tak Rog. „Všetko bude v poriadku.“

„Nechajme to tak,“ riekla hnedovlasá vrhačka nožov. „Ako je možné, že tá kniha spadla a otvorila sa len tak sama od seba?“ spýtala sa a zmenila smerovanie rozhovoru.

Rogén sa zamyslel: „No buď to bola pasca, alebo sme mali šťastie.“

Eli odpovedala s dôrazom na každé slovo: „Sedem. Tisíc. Kníh.“

„A otvorila sa tá správna. Chápem.“

„Nechápeš nič. Celá táto práca sa nám vymyká kontrole,“ zhodnotila Eli.

„Alebo práve naopak. Všetko máme pod kontrolou. Počkaj ešte,“ zastavil svoju spoločníčku. Stáli na rohu ulice dosť ďaleko od zvedavých uší. „Čo ďalej? Pamätáš si kde je tá jaskyňa?“

„Áno,“ prikývla. „Písalo sa tam, že v priepasti pod zemou pod úradníckou štvrt'ou.“

„Čo to znamená?“

„Priepasť sú neprebádané hlbiny pod mestom. Máš podsvetie a potom priepasť, alebo to volajú aj druhé poschodie.“

„Tam sa dostaneme ako?“

„Bolo to tam napísané. Presná trasa.“

„Ideme?“

Eli chvíľu váhala. „Nie. Dnes nie. Pôjdeme tam zajtra. Musíme sa dobre pripraviť a...

Chcem byť chvíľu sama. Dobré?“ Pozerala sa po ulici hore a dole, či ich niekto nesleduje. Všetko sa zdalo byť v poriadku.

„Eli, prosím ťa,“ oslovil ju Rog. „Niečo nie je v poriadku. Nepoznám ťa dlho, ale vidím to na tebe.“

„No ja...“

„Vieš čo?“ prerušil ju Rog. „Pôjdeme spolu do hostinca. Ubytujeme sa niekde, kde to Červené Tieni nebudú čakať. Možno už vedia kde bývame. Spolu budeme v bezpečí.“

„To nie je zlý nápad.“

„Mal som ja niekedy zlý nápad? Čo?“

Eli sa na perách objavil nepatrný úsmev. „Poznám jedno miesto v úradníckej štvrti. Trochu drahšie, ale bezpečné. Všade okolo je mestská stráž, ale hlavne izby majú pevné dvere a okná.“

„Tak poďme tam,“ súhlasil Rog. „A odtiaľ rovno do jaskyne.“

Izba v hostinci vyzerala veľmi útulne. Na každej strane miestnosti bola pohodlná posteľ a v strede menší stôl na ktorom horela hrubá svieca. Na prízemí sa dokonca nachádzali menšie kúpele s teplou vodou. V úradníckej štvrti mali podniky naozaj inú úroveň, ktorú si však nemohol dovoliť hockto.

Rogén samozrejme využil služby ako sa len dalo. Najskôr sa najedol, dal si pivo a potom sa okúpал. Teraz ležal rozvalený na posteli a hľadel do stropu. Na zemi ostali jeho bagandže aj kapsa, v ktorej ukrýval magické svetielko.

Dvere sa otvorili a dnu vošla Eli. Jej obnažené telo zakrývala len biela plachta a vlhké hnedé vlasy sa leskli pod žiarou plameňa sviečky. V ruke držala kefu. Postavila sa pred malú skrinku na ktorej viselo zrkadlo.

„No čo?“ spýtala sa len tak ako si rozčesávala vlasy.

„Tu by som ostal žiť,“ odpovedal Rogén. Prevalil sa na bok a potom si sadol tak, že nohy mu viseli z rohu postele. Pozeral sa na hnedovlasú spoločníčku. Vždy ju videl iba v halene. Jej odhalené ramená a ruky boli vypracované, priam šľachovité. Teraz pochopil prečo je tak rýchla a pružná.

„Nezvykaj si,“ odbila ho. „To je len na dnes. Prešla som väčšinu hostinca a nikde som nenašla žiadneho z Červených Tieňov.“

„A ty ich poznáš či čo?“

Hodila po ňom krátky pohľad. „Mám dobrú pamäť. Síce nás všetci videli dole v podzemí, ale ja som ich tiež všetkých videla. Spoznala by som aj tých čo mali kapucne. Podľa držania tela.“

„Takže sme tu v bezpečí, hej?“

„Zatiaľ áno,“ odvetila mu. Konečne sa uspokojila so svojím účesom. Kefu položila na stôl. Potom sa otočila chrbtom. Zhodila zo seba plachtu, ktorá sa zošuchla na zem. „A nečum na mňa.“

Rog sa pozeral na jej odhalený a vypracovaný chrbát. Samozrejme mu pohľad padol aj na guľatý zadok. „Ehm,“ odkašľal si umelo. Potom teda odvrátil zrak, aj keď kútikom oka ju stále videl.

Eli sa rýchlo obliekla. Dala na seba halenu a nohavice. Opasok s dýkami ležal na podlahe, ale ona jednu vytiahla a schovala pod vankúš. „Môžeš.“

Rogén sa na ňu pozrel. Mihotavý plamienok sviečky zvýrazňoval jej tvár a jemné pehy. Nieкто by povedal, že vyzerá celkom obyčajne, ale išlo z nej čosi viac, čosi tajomné. Prezrádzali to hnedé oči. Jednoducho sa nezmohol na slovo.

„Zase na mňa zazeráš,“ riekla Eli a sadla si na posteľ. Teraz boli oproti sebe a delil ich len stôl so sviečkou.

„Ja... len premýšľam.“

„Nad čím?“

„Chcel by som teda vedieť, že čo ťa trápi,“ vyslovil Rog. „Dnes si celkom iná. Je to kvôli tomu strážnikovi? Alebo tieňom?“

„Možno,“ odpovedala mu Eli. „Niečo sa mi na tejto práci nepáči. Nemali sme ju zobrat.“

„Ale stalo sa.“

„Veď sa zamysli. Všetko sa deje samé od seba. Nieкто, alebo niečo, alebo ja neviem čo, nám pomáha.“

„Pf,“ odfrkol Rog. „Alebo sme len tak dobrí.“

Eli nesúhlasne pokrútila hlavou. „Tým to nebude.“

„Zase máš ten pohľad,“ vyhrkol Rog. „Máš smutné oči.“

„Hovorím ti, že niečo nie je v poriadku. Cítim v sebe, že...“ odmlčala sa a pozrela zamyslene do stropu. „Nejaké pnutie. Neviem to popísať. A do toho sa nám vyhrážajú tieň. Zabila som dvoch strážnikov. Toto nedopadne dobre.“

„Všetko bude tak ako má byť.“

„Práve toho sa obávam.“

Rog cítil, že by mal zmeniť tému. „Povedz ako si sa dostala k tejto robote?“

„No,“ riekla Eli a potom sa na neho chvíľu pozerala. Zmenila polohu a sadla si do stredu postele tak, že prekrížila nohy. Posteľ pri tom zavrzgala. „Vyrástla som na ulici. Kradla som už ako dieťa. Za ten čas sa naučíš niečo o meste a nazbieraš kontakty. Tiež som sa naučila pamätať si tváre. To je v takomto meste na nezaplatenie. A ty čo?“

„Ja? No ja som prišiel do mesta ako naivný mladík, ktorý si myslel, že tu zarobí. Už som tu

pár rokov a za ten čas som pracoval v sklade a... A v druhom sklade. Zarobím sotva na ubytovňu v mokrej štvrti. Čo iné mi ostáva?“

„Vravel si, že si mlátil ľudí za peniaze?“

„Áno? Je to problém?“

„Ja nesúdim.“

„Inak ešte by som chcel jednu vec vedieť.“

„Hm?“

„Tá jaskyňa osudu,“ rozhovoril sa Rog. „Prečo bol záznam vlastníctva na úrade, keď sa nachádza niekde pod zemou, kde sa nikto aj tak nedostane?“

Eli mu pohotovo odpovedala: „Toto som si zisťovala. Vraj to je tak, že tie ulice a domy pod zemou stále niekto vlastní. Ved' to bola normálna časť mesta, ktorá sa len časom stratila v hĺbinách. Takže záznamy existujú a to hlavne preto, aby si jednotlivé skupiny mohli robiť legálny nárok. Stavím sa, že celé územie červených aj ten krivý chrám sú oficiálne niekde vedené ako ich majetok, alebo majetok niekoho z nich.“

„To dáva zmysel,“ zhodnotil Rogén.

„Ideme si... Au!“ skríkla Eli a mykla sa ako ryba na suchu. „To.. čo to bolo?“ spýtala sa ako sa vyplašene otáčala zo strany na stranu.

Rog k nej priskočil. „Čo sa stalo?“ Až teraz si uvedomil, že sa vzduch ochladzuje.

„Neviem... niečo cítim. V hlave.“ Eli sa šikovne zošuchla z postele na zem a začala rukou šmátrať pod posteľou. Vytiahla koženú kapsu. Otvorila ju a niečo z nej vybrala. Bolo to zabalené v handrách. Odmotala ich a na zem spadla priehľadná ľadová kocka. „To ona,“ povedala. „To táto prekliata vec. Ty to necítiš? Rog? Čo?“

„Necítim čo?“ čudoval sa.

„Ten ľad je prekliaty. Hovorím ti.“

Z ničoho nič sa priamo v izbe objavila priehľadná postava v modrom rúchu, takmer akoby bola z tenkého ľadu. Poriadne sa ochladilo a plamienok sviece zatancoval ako v prievane.

„Jaskyňa Osudu,“ prehovoril tajomný obrys. „Ste blízko.“ Odrazu sa ľad rozplynul a premenil sa na jemné snehové vločky, ktoré sa po styku s podlahou ihneď roztopili.

Rogén sa zmohol len na pár krokov vzad. Z úst pri dýchaní vypúšťal paru ako cez studený jesenný deň.

Eli stála ako prikovaná a premýšľala či sa jej to zdalo, alebo to bolo naozaj. „Videl si to?“

„Hej. Radšej tú vec znovu zabal' a odlož.“

Hnedovlasá žena tak učinila. Zamotala kocku ľadu do látky a odložila do kapsy. Tú potom hodila zase pod posteľ. „Hneď ráno s tým skončíme,“ navrhla. „Ten modrý mág nás súri.“

„Dobre,“ súhlasil Rog.

„Ja viem, že to znie zvláštne, ale ten ľad mi vniká do mysle. Pozoruje ma.“

„Tak predsa som mal pravdu. Vedel som, že si nesvoja.“ Prikročil k nej a opatrne sa jej dotkol. Hnedé oči ktoré boli zvyčajne dravé v sebe niesli smútok, až sa to k nej nehodilo. Čosi sa s ňou skutočne dialo. Nebola sama sebou odkedy sa dostali na územie červených.

Pokúsil sa ju objat', ale ona sa od neho odtiahla. „Prepáč ja... nemám rada dotyk. Teda takýto dotyk.“

Rog si teraz pripadal ako hlupák. „Len som chcel...“

„Pod'me si radšej ľahnúť,“ navrhla Eli.

„Akože spolu?“ vyslovil uštipačnú poznámku.

Eli sa pobavene usmiala. „Ale prestaň,“ odvetila.

„Ale som ťa trošku rozveselil, či nie? Ha?“

„Chod' do postele,“ odbila ho.

„Akože s teb...“

„Nie!“ skočila mu do reči.

„Veď dobre, dobre,“ odfrkol Rog. Obišiel stôl a ľahol si na svoju posteľ.

Eli najskôr zamkla dvere. Potom sfúkla sviečku. Ostala tma ako v rohu. „Dobrá noc,“ povedala. Zavrzgala posteľ ako sa do nej zvalila. Jednu ruku dala pod vankúš a zovrela do nej svoju dýku. Vedela, že ju čaká len letný spánok.

„Dobrá,“ poprial jej Rog.